

Heti biztató üzenetek 8. Krisztus példája a valóban életet fakasztó vezetés

„Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű.” (Máté 11,29-30)

A modern fejlődépszichológia és neveléstudomány nem győzi hangsúlyozni a gyermeknevelésben az elhangzó intések buzdítások és tanácsok mellett a példaadás jelentős szerepét. A szavakat talán elfelejtik gyermekeink, de amit látnak tőlünk, mélyen a szívükbe íródik. Sokkal többet ad nekik, ha látnak bennünket imádkozni, elcsendesedni egy nehéz helyzetben, mint

ha hosszas előadást tartunk nekik az imaélet rendszerességének fontosságáról. Sokkal erősebb üzenet számukra a mi egészséges életvitelünk, mint a leglogikusabb előadás az egészséges élet üdvös gyakorlatáról.

Jézus azt mondja, tanuljatok tőlem hinni. Jézus hitéből van is mit tanulnunk, hiszen Jézus hite áldozathozó hit; valamint a szelídség és alázat lelkületén alapul.

Jézus áldozathozatala megjelenik abban, hogy magára veszi az igát. Az igát, azt a fa eszközt, amelyhez akkoriban a földművelés során alkalmazott szerszámokat rögzítették, hogy aztán az állat ereje az ember erejét kiegészítse a szántásban. Mennyi üzenet összponosul ebben a szóban! Jézus eljött, hogy a mi erőtlenségünket a maga erejével kiegészítse. Eljött, hogy terheinket (értsd bűneinket, nyomorúságainkat, sebeinket, töréseinket) magára vegye. Eljött, hogy barázdát szántson a kemény földbe. Eljött, hogy termővé tegye az életünket. És eljött, hogy az áldozathozó szeretet fontosságáról ne csupán beszéljen, papoljon, hanem

példát adjon. Kész volt meghalni értünk és helyettünk, annyira szeretett. Arra hív bennünket, hogy időnként mi is legyünk készek feláldozni magunkat, az akaratumat, az önérzetünket, a kényelmünket, akár az igazunkat, amikor látjuk a másik könnyeit, szomjas tekintetét, látjuk a szükségét. Ezek a nagy pillanatok az életben. Amikor magamra veszem az Úr igáját és azt veszem észre, hogy erősítek, bátorítok, gyógyítok, kísérek egy rám bízott lelket. Vagy akár többet.

Szelídség. Arisztotelész erénykatalógusában kulcskifejezés. Arisztotelész morálfilozófiája azt hangsúlyozza, hogy kerülnünk kell a szélsőségeket. Az erőszak éppúgy ellenszenves, mint a cselekvőképtelen gyávaság. Nem kezdeményezni éppúgy káros, mint ráerőszakolni valamit a másokra minden áron, pusztán azért, mert megtehetem. Jézus sohasem tesz ilyet. Kiáll az igazságért, de senkit sem kényszerít arra, hogy kövesse Őt. Zörget szívünk ajtaján, de nem rúgja be az ajtót, az a másik fél. Különös, hogy azt mondja a *Hegyi beszédben*, hogy boldogok a szelídek, mert ők fogják örökölni a földet. Nem az erőszakosak, a nagy harcosok, hanem a szelídek.

Alázat. Ezt a görögök nem tartották erénynek, hanem a nyomorultak attribútumának. Ugyanakkor tudni kell, hogy az alázat az egyetlen életképes közeledési mód Istenhez. Sőt egymáshoz is. A gögös ember magára marad, mert maga körül forog, magára nézve értelmez és ezzel elidegenít másokat. Az alázat viszont közösséget hoz létre. Milyen különös, hogy az Isten megalázza magát Krisztusban azért, hogy utat mutasson és azért, hogy közösségbe hívjon. Ezzel pedig felemel. Akit felemelsz a barátod lesz. Akit legyőzöl, mindig a visszavágásra fog várni.

Urunk példaadása életet fakasztó példaadás. Áldozatából bűnbocsánat, szelídségéből a mindenkori hitvalló lét szent példája fakad, alázata pedig közösséget teremt. Olvastam, hogy a magány annyira káros, mintha naponként 15 szál cigarettát elszívnék. Érdemes leszokni. Tovább fogunk élni és éltetni.